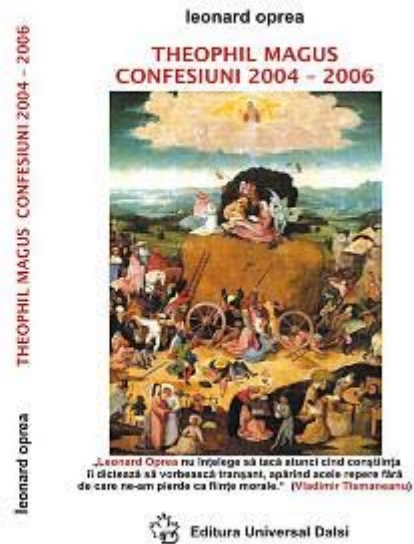

CRONICI BOSTONIENE

La Editura "Universal Dalsi", București, în cadrul Tîrgului internațional de carte "Bookfest" 2007, București, 6-10 iunie – în prezentarea lui Vladimir Tismăneanu, Liviu Antonesei și Bogdan Ștefănescu, s-a lansat cartea lui Leonard Oprea:

THEOPHIL MAGUS – CONFESIUNI 2004-2006

Contacte editoriale:

"Maria Marian"<marian@kappa.ro

Tel. office: 011402-1.61.90.120

Prefața cărții este semnată de Vladimir Tismăneanu.
Postfața și textele de copertă IV aparțin lui Andrei Hoisie Corbea,
Liviu Antonesei, Tudorel Urian și Mihai Tropa.

Prefața :

Despre voința-bună sau Binele și Răul în viziunea lui Leonard Oprea de Vladimir Tismăneanu

În noua sa carte „Theophil Magus – Confesiuni (2004-2006)“, meditațiile lui Leonard Oprea despre relele (Răul radical și variantele sale) secolului douăzeci, dar și despre marile primejdii cu care ne confruntăm în acest nou veac, sînt tot așteptați în gardă cu valoare tămăduitoare. Diagnosticile lui Leonard Oprea sînt exacte și necruțătoare, dar nu lipsite de speranță.

Înrădăcinate în ethosul creștin, deci unul al iertării și mîntuirii, aceste scrieri de mare profunzime ne îngăduie să privim lumea în care ne este dat să trăim cu un sentiment al voinței bune, deci al toleranței inspirate nu de abdicări ipocrite, ci de știința faptului că păcatul este parte a destinului uman și că poate fi răscumpărat prin încredere și adevăr.

Pentru acest scriitor, moralitatea este fapt de viață. Îi repugnă orice formă de exclusivism și se revoltă cînd se întîlnește cu moșia, bășcălia ieftină, poltroneria, „buricisul” și mai ales huliganismul xenofob. Iudeofobia îi repugnă nu doar logic, ci și teologic. Tabla sa de valori este una a deschiderii către adevărurile universale, deci una a incluziunii și solidarității umane.

Leonard Oprea se gîndește neconștient la tribulațiile unei Istории care ne-a făcut pe toți să simțim umbra apăsătoare a ideologiilor totalitare, de la comunism și nazism pînă la radicalismul islamic al timpurilor mai recente.

În cele 100 eseuri sui-generis, „Respirații” (astfel numite de autor), frumoasele și genuinele sale haiku-uri ce închid și deschid meditațiile sînt menite să înconjoare ținutul sobru al reflecției cu acel halou senin fără de care ne-am rătăci în labirintul ispitelor nihiliste. Nietzschean împotriva lui însuși, Leonard Oprea știe că scopul este acceptabil numai dacă mijloacele utilizate pentru atingerea lui sînt oneste și decente.

Într-o lume a lipsei de pudoare, a măștilor afișate grotesc și a convertirilor buimăcitoare, Leonard Oprea se opune, cu voluptatea solitudinii mîndru asumate, acestor capitulări etice. Gesturilor disidente de odinioară le urmează astăzi, în chip cît se poate de natural, aceeași etică a refuzului complicității cu infamia. A nu pactiza cu mișelia este crezul de viață, pe care ni-l împărtășește cu melancolică generozitate.

Cînd nu puțini se gîndesc la rețele de interese și la pseudoierarhii, Leonard Oprea meditează la acele arhetipuri morale pe care un filosof le numea cîndva „valori veșnice”. De aici și prospețimea gîndurilor sale, autenticitatea lor atît de captivantă. Știu că pe unii îi irită sinceritatea reflecțiilor lui Leonard Oprea.

În ce mă privește, văd în această franchețe tocmai acel filon fără de care ne pierdem, mereu și mereu, în raționalizări îmbîcsite și retorici găunoase. A numi relele, a spune deci ceea ce crezi chiar atunci cînd nu este cîtuși de puțin comod, înseamnă a urma modelul camusian al intelectualului critic.

Bizantinismul, detectat de Leonard Oprea drept racila supremă a culturii politice românești, semnifică, între altele, incapacitatea de a înțelege că o lume democratică are o nevoie vitală de transparentă și rigoare morală. Pentru el, corupția este celălalt nume al cinismului (și invers).

Tot astfel, „iacobinismul de-mahala” (sintagmă creată de Leonard Oprea) îi și ne apare ca o maladie post-comunistă născută din nevoia unora de a „supra-compensa” pentru faptul că în anii dictaturii au tăcut molcom, ori chiar mai rău. Leonard Oprea îndrăznește să pună degetul pe așteptați din rănile morale ale tranziției. O face cu înțelepciune, fără patimă și fără dorința stigmatizării celor pe care îi critică. Simplu spus, este un moralist într-un univers în care prea mulți se joacă de-a principiile. Nu înțelege să tacă atunci cînd conștiința îi dictează să vorbească tranșant, apărînd acele repere fără de care ne-am pierde ca ființe morale.

Washington, DC
6 iulie 2006